

[Elisabeth Bruun Olesen]

ge, at det tager afstand fra de to ting, og at det vil glæde ungdommen ved at arbejde for, at både sultecirkulæret og løntrykkerbekendtgørelsen skal væk. Jeg har heller ikke hørt nogen socialdemokrater sige, at ventetiden for dimittender skal væk, sådan at unge, der har fået en uddannelse, igen skal være dagpengeberettigede, når de har fået uddannelsen, og ikke må vente et år. Så man siger altså forskellige ting, når man er i regering, og når man er i opposition.

Hvad angår valgretten, var fru Connie Hedegaard inde på, at man skulle være moden, og hun var bekymret over, om de unge nu kunne klare det at få valgret i så ung en alder. Når man diskuterer udvidet valgret, giver det altid bekymring fra de borgerliges side med hensyn til, om man er moden nok, og med hensyn til forholdet mellem pligter og rettigheder og beskyttelse af de unge. Dengang kvinderne i sin tid ikke havde valgret, var det, fordi kvinderne skulle beskyttes.

Dertil vil jeg sige, at der for det første jo ikke stilles særlige krav om, at andre vælgergrupper skal være specielt modne, og for det andet er valgrettens sammenknytning med bestemte pligter ikke noget argument for at bibeholde netop 18 år eller nogen som helst valgretsalder overhovedet. Hvis man tog den sammenknytning alvorligt, kunne man udmærket anvende den til at sige, at man skulle have valgret, når man var 7 år, for på det tidspunkt indtræder undervisningspligten. Eller man kunne sige, den skulle være ved 15 år, hvor den unge kan gøres strafferetligt ansvarlig og for resten da også må sætte børn i verden – som om det ikke krævede ansvar og modenhed! Desuden er en høj valgretsalder ikke beskyttelse af de unge; de udsættes, allerede fra de er helt små, for påvirkninger fra fjernsynet, fra radioen, fra skolen og fra de politiske partier, som alle sammen mere eller mindre satser på fremtidens vælgere.

Så vil jeg over for fru Connie Hedegaard slå fast, at det ikke er en automatik, at valgretsalderen og myndighedsalderen nødvendigvis behøver at følges ad, men når man rejser krav om valgretsalderen, knyttes kravet om sammenfald altid til af den anden part. Historisk set har der ikke altid været sammenfald, og uanset om den 16- eller 17-årige har valgret eller ej, så må han eller hun faktisk meget ofte træffe beslutninger, der er meget vidtgående: beslutning om, hvilken

uddannelse man skal have, beslutning om, hvilke typer arbejde man skal have, beslutning om, hvorvidt man vil sætte børn i verden eller ej.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil faktisk starte mit indlæg med at rose hr. Helge Sander, for jeg synes, det var fornuftigt, som han sagde, at vi ikke skulle efterlade en forgældet nation. Men så kom hr. Helge Sander senere ind på, at der manglede boliger til de unge. Ja men den boligpolitik, der er ført her i landet i de sidste 20–30 år, har været subsidier til boliger. Og hvem skal så betale de subsidier? Det skal de unge mennesker. Hr. Helge Sander, jeg tænkte ikke bare på landbrugsejendomme, jeg tænkte også på Herning, hvor jeg ved at hr. Helge Sander er godt kendt. Gud ske lov har forholdene i dette land udviklet sig sådan, at mange af os har store boliger, og der er såmænd god plads i de boliger. Danmark er jo det land i verden, der har flest kvadratmeter pr. indbygger, så at der skulle være specielt behov i landdistrikterne for boliger til de unge, har jeg stadig væk lidt svært ved at se. Men hvis det er sådan, at hr. Helge Sander mener, at en ung mand og en ung pige skal have lov til at bygge en bolig, men bare ingen subsidier skal have, er det da i orden; så må de bygge 10 for min skyld.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Svend Auken (S) (se foran)

vedtoges med 116 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, VS og KrF) mod 4 (FP).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 134:

Forslag til lov om ændring af lov om adgang til præsteembeder i folkekirken.

(Fremsat 23/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Det lovforslag, vi skal behandle, er meget enkelt i sin udformning, idet det jo kun omhandler et enkelt stykke i en enkelt paragraf, men alligevel kan det godt have stor betydning i hverdagen. Ved at fjerne disse fire og en halv linje fjerner man den såkaldte akademikerparagraf for uddannelsen af præster til folkekirken. Samfundsmæssigt set kan det godt siges at være et mindre område, men denne adgang til præsteembedet for akademikere uden teologisk uddannelse betyder rent faktisk, at man kan dække en tredjedel af det årlige behov for præster til folkekirken. Det er forståeligt nok, at det kan genere teologer, at andre akademikere kan få adgang til præsteembederne, specielt når man selv nu også har en vis arbejdsløshed. Ministeren skriver i bemærkningerne, at der efter akademikerparagraffen er givet 22 tilladelser til at søge præsteembeder i folkekirken. Det ville også være interessant at vide, hvor mange der har fået ansættelse i folkekirken. Det skriver ministeren ikke noget om, men det kan være, at vi kan få svaret her ved første behandling.

Det kunne også være meget interessant at vide, hvor mange teologer der har fået ansættelse uden for folkekirken. Det ville jo også give os en vis fornemmelse af, hvad denne akademikerparagraf betyder, og hvilke muligheder teologer har uden for folkekirken. Nu skal vi vel ikke føre uddannelsespolitik via et mindre lovforslag fra kirkeministeriet, men jeg synes, der er flere ting, som vi godt kan se nærmere på i udvalget.

Uddannelsen af præster til folkekirken har jo været diskuteret en hel del i årenes løb. Siden den egentlige uddannelseslov fra 1962 har vi jo gennemført den særlige uddannelse – særuddannelsen, som den hedder i daglig tale. Det var godt nok, at den startede, men det var lige så godt, at den sluttede efter det tiår, man havde planlagt den skulle forløbe i. Men det er lidt beskæmmende, at man i et efterfølgende udvalgsarbejde ikke har kunnet finde en fællesnævner ud over at udelukke nogle, hvad dette forslag jo indebærer. Men jeg kan forstå, at ministeren er ved at prøve igen med at sammensætte et nyt udvalg til at kigge nærmere på uddannelsen, og det kan vel være rigtigt, når man ikke har kunnet

finde en løsning med det, der ligger på bordet i dag.

Men tilbage til dette lovforslag. Vi vil gå ind i udvalgsarbejdet og behandle det seriøst og er rimelig positive.

Karen Thurøe Hansen (KF):

På vegne af det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti, hvis ordfører i denne sag, hr. Steffensen, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg fremsætte nogle få bemærkninger om det foreliggende lovforslag.

Vi har nu i mere end ca. 20 år haft mulighed for at få ikke-teologiuddannede ansat i folkekirken, og det har fortrinsvis været personer med en anden akademisk uddannelse. Jeg tror ikke, det har været nogen skade til, at vi har fået en anden islæt ind i vores folkekirke. Jeg har ikke hørt røster om, at man har været utilfreds med den måde, disse præster har forvaltet deres hverv på.

Først i 1970'erne fik vi den tidsbegrænsede lov om afhjælpning af præstemangelen – hvor utroligt det end kan lyde i dag, at vi har haft præstemangel her i Danmark, var det virkelig en realitet – hvorigennem vi fik uddannet lægfolk, som vi kaldte det, til præster, og det har også vist sig at være en god islæt.

Men i dag har vi jo andre forhold – det ser helt anderledes ud med hensyn til arbejdsløsheden for teologer – og derfor har kirkeministeren nu fremsat forslaget om afhjælpning af denne arbejdsløshed.

I bemærkningerne er der et afsnit, der redegør for, hvor vanskeligt det er, selv inden for de folkekirkelige myndigheder og organisationer, at blive enige om nye ændringer, og et fornyet udvalgsarbejde er derfor nødvendigt.

Forhåbentlig skal dette udvalgsarbejde ikke vare 4 år, som det nuværende har været, særlig ikke i betragtning af, at forslaget gerne skulle træde i kraft den 1. juli dette år.

Jeg kan på det konservative folkepartis og kristeligt folkepartis vegne tilsige forslaget en velvillig behandling.

Helge Sander (V):

En udvikling fra en mærkbar præstemangel i 1960'erne og 1970'erne til en betydelig ledighed blandt uddannede teologer i dag har helt naturligt fået kirkeministeren til at

[Helge Sander]

foretage en ændring i loven om adgang til præsteembeder i folkekirken.

Da vi ikke er i besiddelse af det nødvendige aktuelle materiale, der kan danne grundlag for en større revision af loven, har ministeren meget fornuftigt koncentreret indsatsen om akademikerparagraffen. Den er der jo også enstemmig tilslutning til at få fjernet, når vi læser høringssvarene igennem fra de kirkelige instanser.

Fra venstres side kan vi melde os i det kor, der tilslutter sig denne indstilling.

Da den teologiske særuddannelse havde opfyldt sin mission i 1981, blev den helt naturligt afskaffet, og i dag er det lige så naturligt, at vi begrænser adgangen til præsteembederne. De seneste år har flere og flere ikke-teologer søgt de ledige præstestillinger. Og vi oplever nu, at der er omkring 15 ansøgninger, hver gang en ny stilling skal besættes. Heraf er en stor del ikke-teologer, der kommer omtrent lige fra eksamensbordet for at konkurrere med de omkring 110 ledige teologer, som naturligvis søger efter en menighed.

Men i venstre ser vi gerne, at mennesker med livserfaring og engagement stadig skal have mulighed for at blive præst i folkekirken. Derfor noterer vi også med tilfredshed ministerens bemærkninger i den skriftlige fremsættelse om et snarligt udvalgsarbejde, hvor en række usikre forhold vedrørende præstestillinger, kandidattal og adgangen til præstestillinger i øvrigt kan blive grundigt belyst og nyvurderet med vægt på kvalitetskrav og modenhed.

I den forbindelse vil vi fra venstres side gerne fastslå, at vi fortsat tillægger mulighederne i kåringsparagraffen, som I. C. Christensen jo i sin tid var fadder til, meget stor vægt. Med denne bestemmelse kan vi tilgode specielle lokale ønsker, og den vil også rumme mulighed for at skabe fornyelse i vor folkekirke.

Den mindre, men meget afgørende lovændring, vi har på dagsordenen i dag, bør ikke give anledning til større problemer under udvalgsarbejdet. Så fra venstres side håber vi på, at vi snart kan vende tilbage til anden og tredje behandling.

Inger Harms (SF):

Jeg skal undlade at citere SFs tidligere ordfører på området, hr. Morten Lange, for,

hvorfor der bl.a. var brug for § 2 i lov nr. 218 om adgang til præsteembeder i folkekirken. Men i ministerens bemærkninger til forslaget om fjernelse af § 2, stk. 1, nr. 3, står der, at baggrunden var en forventning om, at en bredere rekruttering til præstestillinger ville kunne skabe fornyelse og nye perspektiver i folkekirken, og den formulering kan jeg da kun tilslutte mig.

Men nu viser det sig, at den pågældende paragraf i stigende grad benyttes af unge akademikere med ingen eller kun kort erhvervserfaring, og så kan jeg godt se, at paragraffen ikke er meget bevendt, især ikke for dem, der gerne ser, at der gives andre mennesker med andre livs- og erhvervserfaringer mulighed for at komme til, netop med det formål at bibringe den danske folkekirkes menighed noget nyt.

Jeg miskender naturligvis ikke den teologiske viden, teologiske kandidater sidder inde med, og det er da også SFs opfattelse, at uddannelseskravet til præster som den altovervejende hovedregel bør være teologisk embedseksamen. Men når et menneske er i nød og gerne vil tale med en præst, er det mange gange nemmere, når man fornemmer, at vedkommende er i stand til at tage udgangspunkt i samfundsproblemer. En prædiken bliver bestemt heller ikke dårligere af, at præsten er i stand til at overføre dagens tekst på relevante nutidige problemer eller hændelser i dagens samfund.

Da nu ministeren i sine bemærkninger anfører, at der skal nedsættes et nyt udvalg til revision af loven af 1962, vil jeg gerne sige, at vi lægger stor vægt på, at man til stadighed husker på, at et menneske, der har opnået en vis alder med eller uden nogen bestemt uddannelse, alligevel ikke har kunnet undgå at opnå en bestemt livserfaring, der vil kunne være et kærkomment tilskud til folkekirken.

Hermed vil jeg også gerne sige, at SF lægger meget stor vægt på den såkaldte kåringsparagraf, der giver en menighed mulighed for at ansætte en person uden den almindelige præsteuddannelse. Dette er meget værdifuldt, og det ønsker vi at hæge om, men da nu det nye udvalg skal nedsættes, kan jeg sige, at vi på det bestemtteste er imod, at der skal sidde en overmyndighed og prøve denne persons kundskaber. Derimod vil vi gerne, at det fastholdes, at en sådan person ikke kan

[Inger Harms]

søge andet embede inden for en 7-årig periode.

SF støtter lovforslaget.

Ole Vig Jensen (RV):

Vi kan også i det radikale venstre støtte dette lovforslag. Der er jo, som andre har sagt, tale om en absolut mindre, men, som forholdene er nu, rimelig lovændring. Det må selvfølgelig ses under indtryk af, at der nu er et betydeligt antal teologisk uddannede, som søger stillingerne, og selv om vi har megen sympati for, at også andre skal have den mulighed – og det har vi virkelig – må vi medgive, at denne favorisering af akademikere, som ikke er teologer, ikke synes rimelig.

Vi har haft absolut gode erfaringer med særuddannelsen – jeg er helt sikker på, at den skabte fornyelse og nødvendig inspiration – men det er historie.

Man kan undre sig over, at det skulle være nødvendigt med et nyt udvalgsarbejde, men det bebuder ministeren, og som landet ligger, tror jeg i øvrigt, det er meget klogt, og derfor går jeg ud fra, at den ændring, der sker her og nu, i første omgang er af midlertidig karakter for senere at blive afløst af en mere grundlæggende ordning på området.

Bente Juncker (CD):

Da det har vist sig, at den såkaldte akademikerparagraf i lov om adgang til præsteembeder i folkekirken i de senere år har fundet anvendelse i langt højere grad, end man havde kunnet forudse ved dens gennemførelse i 1962, må der være grund til at støtte kirkeministerens forslag.

Der er allerede gjort mange bestræbelser i retning af at nyvurdere spørgsmålet om, hvem der ud over cand. theol. er kan gives adgang til folkekirkens præsteembeder, men uden at der indtil nu er fundet en løsning, som man kan samles om.

Indtil en sådan endelig model findes, kan vi i CD støtte, at akademikerparagraffen ophæves. Ligesom kirkeministeren gør det i sin fremsættelse, vil jeg også for CD understrege, at vor støtte til lovforslaget ikke udtrykker stillingtagen til den endelige revision af loven.

Lenger (VS):

Jeg skal oplyse, at VS kan give tilslutning til lovforslaget om at ophæve adgangen for ikke-teologer til at blive præster. Ordningen var, som andre har sagt, i sin tid en nødløsning, men samtidig en nødløsning, som der ikke længere er behov for. Tværtimod er der nu arbejdsløse teologer, og forslaget er vel egentlig også et udtryk for, at man beskæftiger sig lidt med faggrænser også på dette område, og det synes jeg bestemt ikke ministeren og regeringen skal have utak for.

Jeg mener imidlertid – også fordi ministeren tilsyneladende er inde på at se på spørgsmålet i en bredere sammenhæng – at spørgsmålet om præsternes kvalifikationer også godt kunne give anledning til nogle overvejelser ud over, hvad der ligger bag forslaget. Hvis man virkelig vil se på kvalifikationer, synes jeg, det var nærliggende også at se på det teologiske studium. Her tænker jeg på, at præster jo uddannes i oldsprog og antikke samfund, og det er godt nok, men bagefter er det tanken, at de skal fungere blandt mennesker i det nuværende samfund, og det forekommer ikke videre hensigtsmæssigt at vægte den teologiske uddannelse således som det faktisk sker.

Hvis man vil noget med folkekirken, burde det teologiske studium underkastes en vurdering også med henblik på praktisk teologi, psykologi og sociologi. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at præster i dag virker blandt mennesker, der har så alvorlige problemer, at det sociale system giver op, ligesom det også er præsterne, der møder mennesker med dybe personlige problemer. Sådan er det, hvad enten vi hopper eller springer, og derfor synes jeg, det var rimeligt, om også den problemstilling blev inddraget, når ministeren nu bebuder, at hun ønsker at se på spørgsmålet i en bredere sammenhæng.

Det er også sådan, at mange præster i dag fra deres personlige arbejde virkelig kan berette om virkningerne af den socialpolitik, som føres her i landet. Det er meget ofte mennesker, der er faldet ud af alle andre offentlige systemer, som henvender sig til præsterne, og som præsterne laver et arbejde for. Så kan det være meget godt at have lært om budskabet, men når man ikke har fået nogen uddannelse, der retter sig mod modtagerne, kan der blive problemer med afsendelsen og dermed med kommunikationen.

[Lenger]

Lovforslaget tager udgangspunkt i, at rigtige teologer er bedst uddannede til at fungere som præster; det er jo princippet, og det vil vi såmænd ikke bestride, men hvis det er meningen, at kvalifikationer virkelig skal til at være et kriterium, kommer vi ikke uden om, at man også ser på nogle af de forhold, jeg har rejst her.

Poulsgaard (FP):

Vi så helst, at vi fik kirke og stat adskilt – det er et principprogram, vi har – men det får vi jo ikke. Når vi ikke kan få det, må jeg sige, at der egentlig ligger mange fornuftige tanker i dette lovforslag. Vi synes også, det er rimeligt, at ikke-teologer kan få mulighed for at beklæde præsteembeder, men jeg tror nok, at vi alligevel kommer til at støtte lovforslaget.

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Jeg vil gerne takke for, at der har været så bred en enighed om at ophæve akademikerparagraffen. Jeg behøver ikke at gentage det, der står i bemærkningerne til lovforslaget, eller det, ordførerne har sagt om, at begrundelsen for, at man indførte den i 1962, nemlig at få folk med livserfaring ind i folkekirken, akademikere, f.eks. læger eller jurister, der i nogle år havde siddet i et job ude i samfundet og så fik en motivering til at blive præster, men som det også er sagt, er det mere og mere blevet til, at det er helt nye akademikere, der straks beslutter sig til at tage tillægsprøverne og komme ind som præster i folkekirken.

Når jeg gerne tager akademikerparagraffen af bordet nu, er det, fordi vi også for nogle år siden lukkede for særuddannelserne; den løb ud af sig selv, da den havde virket i 10 år. Derfor synes jeg, det var rart at have helt rent bord nu, når et udvalg skal til at finde en udvej for, at vi stadig kan få det, der i folkekirken jo er et ønske om, nemlig at bevare muligheden for i særlige tilfælde og ud fra helt personlige grunde at vælge mennesker, der ikke har en teologisk embedseksamen. Særuddannelsen dækkede behovet godt, og det var nok også rigtigt, at man ikke forlængede den dengang, ligesom det nu er rimeligt at ophæve akademikerparagraffen. Men erfaringerne med særuddannelsen bør ikke gå i glemmebogen, og derfor mener jeg,

– og det kan jeg høre at der også er tilslutning til – at vi bør skabe en mere permanent mulighed for, at mennesker, der først i en moden alder føler kald og evner til en præstegerning, kan få en uddannelse, der skal være mere omfattende end særuddannelsen, men dog ikke stiller samme krav som en teologisk embedseksamen. Men jeg mener, at mulighederne må være de samme, enten den pågældende har en akademisk uddannelse bag sig eller ej. Jeg tror, det var hr. Ole Vig Jensen, der var inde på, at denne favorisering af akademikere ikke var rimelig, for det kan ikke være retfærdigt og rimeligt, at man, hvis man har en akademisk grad, kan tage tillægsprøven og blive præst, men ikke har den mulighed, hvis man er journalist, orlogskaptajn, sygeplejerske, manufakturhandler eller landmand, undtagen over kåringsparagraffen, hvor man så allerede på forhånd skal være øremærket til et bestemt kald og pastorat.

Det var det, jeg kunne sige i bred almindelighed om forslaget, men der har været stillet et par spørgsmål undervejs, og dem af dem, jeg kan svare på, vil jeg gerne svare på her.

Fru Tove Lindbo Larsen spurgte, hvor mange der havde taget uddannelse efter akademikerparagraffen, og hvor mange af dem der havde været i arbejde. Jeg kan sige, at der, i de år, paragraffen har eksisteret, er givet 163 tilladelser, og heraf er de 112 – eller har været – i embede. Jeg kan ikke svare på, hvor mange teologer der er ansat uden for kirken. Det er jo heldigvis sådan, at den teologiske uddannelse er en bred uddannelse, som der er behov for også uden for folkekirken, men jeg kan dog svare, at der i øjeblikket, hvor der er godt og vel 100 ledige teologer, er mellem 10 og 20 ansøgere til hvert ledigt præsteembede, så det siger jo lidt om, hvor de teologisk uddannede vil lægge deres livsgerning. Man kan muligvis finde ud af, hvor mange teologer der er ansat under undervisningsministeriet; det kan afklares under udvalgsarbejdet.

Fru Inger Harms sagde, at det ikke altid var nok at have en teologisk uddannelse, en teologisk embedseksamen, for der var så mange problemer, man blev stillet over for som præst, som havde deres udspring i samfundsproblemer, og det var altså begrundelsen for støtten fra fru Inger Harms, som jeg takker for. Jeg kan sige, at det også har væ-

[Kirkeministeren]

ret en af mine bevæggrunde til at foreslå, at vi afskaffer akademikerparagraffen nu, at samfundet har ændret sig meget siden 1962, da vi indførte den. Jeg er enig med fru Inger Harms i, at det ikke er nok bare at komme med al sin teoretiske viden, for samfundet har jo også ændret sig på den måde, at det ikke bare er unge mennesker fra præstehjem eller embedsmandshjem i øvrigt, der søger de teologiske uddannelser nu, det er i høj grad unge fra alle samfundsgrupper. Jeg tror også, at bogstavelig talt hver eneste teologisk kandidat, der kommer ud, har haft arbejde under studierne. Alene det giver dem jo en ballast, som teologiske kandidater måske ikke havde for 25–30 år siden.

Hr. Ole Vig Jensen sagde, at han regnede med, at afskaffelsen af akademikerparagraffen kun skulle have midlertidig karakter. Det er rigtigt i den forstand, at vi jo gerne vil have en uddannelse, der ligger mellem den teologiske uddannelse og kåringsparagraffen, og det er derfor, jeg gerne vil finde frem til, hvad det egentlig er, vi har brug for i folkekirken, og det er derfor, jeg nedsætter udvalget nu.

Der har siddet adskillige udvalg, men de har brugt så lang tid, at samfundet faktisk har ændret sig, mens de har siddet og kigget på problemerne; i de fire år, 7. maj-udvalget sad, ændrede hele situationen sig jo inden for folkekirken med hensyn til præstetilgangen.

Der er også kommet et forslag fra de teologiske fakulteter, fordi de ikke var enige i det, 7. maj-udvalget foreslog, men der er mange gode tanker i begge de to oplæg. Der foreligger også et godt oplæg fra min forgænger, fru Elsebeth Kock-Petersen, der lavede udkast til et lovforslag sidste år. Det løb ind i en del modstand ved høringsprocessen, og det er derfor, jeg har taget det af bordet og mener, at vi nu skal nedsætte et hurtigtarbejdende udvalg. Men vi skal for en gangs skyld ikke bare have et rent teologisk udvalg; jeg ser gerne, at der kommer repræsentanter med for de politiske partier og et par lægfolk, som hverken er teologer eller politikere. Og jeg vil bede dem arbejde hurtigt, så vi måske i løbet af et år eller halvandet kan finde frem til den helt rigtige løsning. Det vil jeg allerede nu bede de politikere, som jeg senere vil udpege, om at hjælpe til med.

Hr. Lenger gav tilslutning – og den takker jeg for – og så kom han med en idé til overvejelse, og den vil jeg gå hjem og overveje, nemlig om der muligvis til den teologiske eksamen er ved at være brug for en supplerende praktisk uddannelse.

Jeg takker for den tilslutning, der har været til forslaget, og håber, at vi meget hurtigt kan få det gennem udvalget. Jeg står parat til at komme i udvalget, hvis det skulle være nødvendigt. Jeg har på forhånd sendt høringssvarene over, så der skulle ikke være nogen problemer med at gå i gang med arbejdet med det samme.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

For at der ikke skal være nogen misforståelser, vil jeg blot sige, at min bemærkning om en lovændring af midlertidig karakter ikke skulle forstås sådan, at jeg forestillede mig akademikerparagraffen genindført, men at man under det udvalgsarbejde, der nu skal i gang, kunne finde andre adgangsveje end netop den teologiske til ansættelse i folkekirken.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 132:

Forslag til lov om ændring af lov om mindstebeholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter.

(FremSAT 23/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling